

The Institute of Dental-Technology its aims and objects as a school of mechanical Dentistry.

„Mechanical dentistry” is niet meer wat het vroeger was. Toen ging (in Engeland) aan een zelfstandig optreden een lange leerlings-periode vooraf. Maar wij beginnen het leven, wat betreft handenarbeid, niet zoo vroeg als voorheen. Die leerlingen-periode kunnen we niet terugroepen, maar wel kunnen we trachten terug te roepen wat er goeds in was. Maar vaak vergeet men, dat er overleg („science”) bij het onderwijs moet zijn. Nu worden natuur- en scheikunde gevraagd, maar de manier om deze vakken door colleges te onderwijzen, is niet juist. Er moet meer *methode* in de opvoeding zijn. Zoo bekwame technici als vroeger levert de markt niet meer op. Wij allen zijn operateurs, maar technici zijn nu evengoed vereischt als vroeger. Eerst ontwikkelde men de vaardigheid der handen en dan wijde men zich aan geestesvorming, want de eerste levert betere operateurs. En welke weg hierbij te bewandelen? Techniek moet worden geleerd in cursussen, evenals physika en chemie. Maar de tandarts moet ook kunstenaar zijn, niet juist beeldhouwer als NORMAN KINGSLEY, of etser als STARK, maar hij moet zijn gevoel voor kleur en lijn ontwikkelen. De voortbrengselen van de dental-depots zijn vaak zeer onvolkomen, maar hoe weinig dentisten zijn in staat door kleine wijziging in vorm of kleur de natuur op zijde te streven?

Techniek echter wordt vaak beschouwd als een inferieur deel der tandheelkunst en hare beoefenaren verbannen naar het sous-terrain met slecht licht enz.; en toch moet de technicus een atelier hebben als elk ander kunstenaar. En technische opvoeding ontbreekt; de discipelen worden aan zich zelf overgelaten. Maar integendeel moet hun belangstelling wakker gehouden worden. *WOODWARD's Carvs of Work* toonen aan hoe door sleur de belangstelling verflauwt en de hoedanigheid van het werk afneemt.

In het „Institute of Dental Technology”, aan welks hoofd de heer C. staat, wordt het werk zoodanig gekozen, dat de meeste kans bestaat, dat de kwaliteit van het voortgebrachte niet lijdt onder de eentoonigheid van den taak. Eerst moet de leerling een jaar werken voor hij de tandheelkundige afdeeling binnen gaat, daar men dan betere resultaten verkrijgt: vroeger toch gaf de heer C. zijne pupillen in de leer in een instrumentenmakerij te Cambridge en dit bleek de juiste weg te zijn.

Deze beginselen zijn waard, dat men er tijd en geld voor over heeft. In Engeland is het niet aan te raden hulp van den staat te vragen, daar velen het vak als te goed betaald beschouwen; maar de vakgenooten zijn sterk genoeg om zelf de school te drijven en dit voordeel te doen.

C. oefent zijn leerlingen in natuur- en scheikunde, vooral in die deelen, welke een tandheelkundige strekking kunnen hebben, want in laatste instantie is het toch tandheelkunst wat beoogd wordt. En het is dan ook bij uitzondering en bij wijze van belooning, dat de leerlingen van het eerste jaar in het kunststanden atelier worden toegelaten en dit atelier zelf is het beste van 't heele huis. En dat de resultaten niet ongunstig zijn, blijkt wel ook hieruit, dat eens het werk door de leerlingen vervaardigd werd tentoongesteld en er toen twijfel werd geopperd omtrent de bona fides der exposanten.

Eerst worden de jongelui geoefend in 't werken in goedkoope grondstoffen als hout en dergelijke. Als punten, waarop achtereenvolgens nadruk wordt gelegd, stippen wij aan: het zagen in rechte lijn, 't vijlen van rechte hoeken, het harden van staal, het hanteeren van de blaaspijp en de structuur van de vlam. Op artistiek gebied worden de leerlingen geoefend in teekenen en houtsnijden en hierbij wordt minder gelet op hoog-artistieke waarde der voortbrengselen dan wel, dat het werk *goed* gedaan wordt. Verder maken de leerlingen hun eigen makkelijk smeltbaar metaal en artikulators, later gespleten modellen en brugwerk.

Ten slotte spreekt de heer C. de hoop uit, dat het gedemonstreerde een bewijs te meer moge zijn, dat een school als de vermelde in een noodzakelijke behoefte voorziet.

De heer HAMER vraagt op welken leeftijd een dergelijk systeem dient begonnen te worden. Het antwoord luidt, dat, als een "Dental practitioner" bedoeld wordt 17 jaar, anders 15 à 16 jaar als geschikte leeftijd is te beschouwen.

De Hr. TH. DENTZ vraagt naar het aantal der leerlingen; als antwoord geeft de heer C. op, dat dit van omstandigheden afhangt, maar dat in elk geval bij gebleken ongeschiktheid gedurende den proeftijd den leerling wordt aangeraden van werkkring te veranderen.

Bij het begin van de namiddagzitting spreekt de heer CECIL RHODES de vergadering toe met een korte rede, waarin hij vermeldt hoe deze vergadering tot stand kwam en spreekt den wensch uit, dat vereeniging van machten moge plaats grijpen, zoodat bij een eventueel volgend bezoek van de Engelsche collega's zij één groote tandheelkundige vereeniging mogen vinden.

Hierna houdt de heer A. HOPEWELL SMITH een voordracht over "The patho-histology of the Dental Tissues" toegelicht en opgeluisterd door lantaarnbeelden.

Some Notes on the Patho-histology of the Dental Tissues.

BY

A. Hopewell Smith, M. R. C. S., Eng, L. R. C. P., Lond,
L. D. S., Eng.

*Lecturer on Dental Surgery and Pathology at the National Dental
Hospital and College, London.*

Mr. President, Ladies and Gentlemen.

The subject which I have the honour and pleasure of presenting to you to day — paradoxical though the expression